

אתננה

עלון דו שבועי בנושא **ארץ ישראל** מבית תנועת אר"י ישאג

פסח בקומי אורי | צילום שלמה מלט

"ביום שלישי, ב' בשבט, פורצים הבריתים לדירה אחרת בת"א. הם יורים למוות בשני מפקדים בכירים של לח"י ועוצרים שניים אחרים. ארבעה אלו הינם המפקדים הבכירים האחרונים של לח"י".
הרוח של פעם למשימה של היום

רוצה לקבל מסרון עם עדכון שבועי מהנעשה בגבעות, כדי להתחבר מתוך כך לבנין הארץ גם במעשה?
שלח הודעה עם המילה 'הצטרפות' ושם מלא למספר: 058-7752559

קומי אורי מתכוננת לקליטת משפחות חדשות

קומי אורי מתכוננת לקליטת משפחות והמשך תנופת הבניה. השכונה מונה כיום ארבע משפחות, וישנן עוד חמש נוספות המתכננות לקבוע את ביתן במקום. קומי אורי הוקמה בידי נערים שלמדו בישיבת חוות גלעד, ולאחר שנים של היאחזות הצטרפו המשפחות למקום, חלקן מהנוער שגר וגדל במקום.

עם זאת, יש צורך גדול בשיפוץ התשתיות של השכונה בשביל לאפשר את קליטת המשפחות. בעקבות כך, החלה תנועת אר"י ישאג בשבועות האחרונים במסע גיוס כספים. הצלחת המבצע יסייע לקומי אורי להתחבר בצורה יציבה יותר לחשמל, ויאפשר ליישוב לקלוט את המשפחות הרוצות לקבוע בו את ביתן. לפרטים ולעזרה - יהונתן: 054-9311683.

לבנות אחת מחורבות ירושלים

דבר תורה | מערכת אתגנה

הנה מה טוב ומה נעים דברי רבותינו ז"ל בחשיבות הכנסת חתן וכלה, באומרם שכל המשמח חתן וכלה "כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים, שנאמר (ירמיהו לג, יא) 'כי אשיב את שבות הארץ כבראשונה אמר ה'". נראה שיש להוציא מכאן שתי נקודות מרכזיות:

הראשונה, שהמשמח חתן וכלה "כאילו" בנה אחת מחורבות ירושלים, "כאילו" בלבד. שבניית חורבה מחורבות ירושלים חשובה יותר משמחת חתן וכלה, או לכל הפחות באה הגמ' לומר שהם באותה מעלה.

השנייה, "אחת מחורבות ירושלים" – קל וחומר למי שבונה יותר מחורבה אחת, למי עושה מהלך גדול בקידום הגאולה, שיש בכך חשיבות גדולה יותר משמחת חתן וכלה. איתא בגמרא במסכת כתובות "תנו רבנן: מבטלין תלמוד תורה להוצאת המת ולהכנסת כלה. אמרו עליו על רבי יהודה ברבי אלעאי שהיה מבטל תלמוד תורה להוצאת המת ולהכנסת כלה. במה דברים אמורים? כשאין עמו כל צרכו, אבל יש עמו כל צרכו – אין מבטלין". יש לשאול, מה מיוחד בהכנסת כלה והוצאת המת, הרי בכל מצווה קיימא לן שהיכא שאינו יכול להתקיים בידי אחרים יש לבטל תורה!

על דרך הדרוש יש לתרץ, שהיות ונאמר בגמרא בברכות שעל הכנסת כלה "זוכה לתורה שנתנה בחמשה קולות, שנאמר: 'ויהי ביום השלישי בהיות הבקר ויהי קולות וברקים וענן כבוד על ההר וקול שופר וגו' ויהי קול השופר וגו' והאלהים יעננו בקול", ומכיוון שהמשמח חתן וכלה זוכה לתורה, ממילא אין לו כלל חשש של ביטול תורה ומה לדאוג מכך בעת קיום המצווה. נראה לומר קל וחומר לבנין הארץ, אם המשמח חתן וכלה (שהוא רק כאילו בונה אחת מחורבות ירושלים) מבטל תורה אך עי"כ זוכה לתורה, הכי נמי לגבי מי שפועל למען בנין ירושלים וארץ ישראל, שזוכה לתורה ואין לו מה לחשוש לביטולה כדי לקיים את המצווה.

הלכה למעשה בעניין ביטול תורה למען ישוב הארץ – כל אחד צריך לשאול את רבו. ארגון אר"י ישאג זכה לקבל בכך הדרכה אישית ממו"ר הרב דב ליאור שליט"א. הדברים נאמרים על דרך הדרש, להבין ולהטעים את חשיבות המצווה.

הוצה לבוא שבת לגבעות?

עוז ציון: יהונתן-0549311683

קומי אורי: יהודית-0586062010

גאולת ציון: עמית-0526737562

מגיני ארץ: אלישבע-0587310312

מעוז אסתר: דוד צבי-0587752559

אתגנה!

חודש אייר
גליץ מס' 29

1

שבתות והתוועדויות לבחורי הישיבות

משתתפים רבים הגיעו לסעודת מלווה מלכה בגבעת עז ציון, שליד גבעת אסף, במוצאי שבת פרשת ויקרא. הבאים נהנו משיעור בדברי חסידות, השזורים בדברי מוסר והדרכה לבין הזמנים, וכן מכיבוד עשיר שהוגש במקום. לאחר השיעור התוועדו כולם יחד בשירים וריקודים.

כמו"כ, מספר שבועות לאחר-מכן, כחלק מהדגש שנותן ארגון אר"י ישאג על הבאת בחורי ישיבות לגבעות, התקיימה בעז ציון שבת מיוחדת, לה הגיעו תלמידים משיבת מרכז הרב (ישיבת הדגל של הציונות הדתית), וחוו על בשרם את החלוציות של תושבי המקום. אחד התלמידים מסר למערכת 'אתננה' שהוא מאוד נהנה בשבת, ומתכנן להגיע פעמים נוספות בהמשך. הוא אף שיתף פוסט בפייסבוק, וכך כתב:

"סעדנו סעודת שבת עם דיונים עמוקים על מצוות ישוב ארץ ישראל. היה אפשר לחוש באויר את הרוח המיוחדת שמנשבת בגבעות. רוח של אהבה לכל רגב של מולדת. אמונה חזקה ולא מתפשרת. והכי חשוב שמחת חיים שיוזעת להשתובב לה ולא מתנצלת. תודה לך ארץ ישראל על השבת הנפלאה. ותודה ליהונתן לוי שדאג לנו ושיתף אותנו באידיאולוגיה של הגבעות. ועוד יבוא יום שבוא נבוא לראות את הוילה הענקית שתיבנה על ההר היפה".
ובסיום כתב: "מומלץ גם לבוא לאיזה שבת מתוקה מלאה חוויות".

הקשיים וההתקדמויות

לקראת סוף חודש ניסן ביצעו כוחות המשטרה והמנהל גל גדול של הרס ליהודים ברחבי יו"ש. בית של נוער בגבעת רונן, ובגבעות ראש יוסף, גאולת ציון, עז ציון ומעוז אסתר. בגאולת ציון הצליחו המתיושבים לעצור את הפינוי באמצע ולהשאיר בית אחד על עמדו. בעקבות הפינויים חסמו עשרות צעירים את תנועת הרכבים בכניסה לשכם.

מטעם אנשי מעוז אסתר נמסר:

"עוד ביום הפינוי נבנה אחד הבתים מחדש. הגבעה עדיין עוסקת בגיוס כספים ע"מ לחדש את הבית השני ולסדר את תשתיות המים והחשמל ההרוסות. למרות ההצקות החוזרות ונשנות מ"כוחות הביטחון", ועל אף תנאי המגורים הקשים של הגבעה (ללא חשמל ומים, קור החורף וחום הקיץ), תושביה ממשיכים להיאחז במקום בכל הכוח, וימשיכו בעזרת ה' עד שעוד שעל בארץ ישראל ינוקה מאויבים, יפרח ויושב.

מוזמנים לסייע בתרומה, כל תרומה תתקבל בברכה. מוזמנים כמובן להצטרף אל הפעילות בשטח עצמו. ארץ ישראל זקוקה לכולנו!"

המבנה החדש | צילום מתנאל רחמים

"משורה משחרר רק המוות"

למוות... צעירה... למוות... לא, לא רציתי...	אך אם נגזר עלי לחיות היום
אהבתי את השמש החמה,	בשפך דם, בהרס האים,
האור, השיר, ניצוץ של זוג עינים,	אגיד: ברוך השם בעד הזכות
ולא רציתי הרס, מלחמה.	לחיות, ובוא תבוא שעה למוות
לא. לא רציתי.	על אדמתך ארצי, מולדתי.

(חנה סנש - נהלל, אייר תש"ב)

לא הכרתי את יאיר... אבל אין לי כל ספק שהוא היה אחד האנשים היקרים והדגולים ביותר שקמו בתקופת המנדט הבריטי. אני מכבד ומוקיר בכל לבי גם השירה וגם הפלדה של נפשו הסוערת ומסירותו ללא קץ לגאולת ישראל – אם כי אני שולל ללא סייג דרכו המדינית".

(דוד בן גוריון, ט"ו בשבט תשכ"ב)

יום רביעי בלילה. הבית הצדדי השוכן ברחוב אפל בעיר העברית הגדולה תל-אביב, שקט. השגרה הלילית הרגילה לא פסחה על אותו הלילה, אף בבית זה אשר קשיי המאבק בשלטון הזר לא פסקו ממנו. בעל הבית שכב אז פצוע ואזוק למיטה בבית החולים, כאשר מקיפים אותה קצינים בריטים המנסים נואשות להוציא מילים מפיו. רעייתו, שכבר שנים לא הייתה בקו-הבריאות, הסתתרה בביתה, אך לא לבדה..

דייר נוסף, קבוע, הובא אל ביתה אחר שמיטתו הייתה הספסל שברחוב. הוא היה אדם צעיר בשנות ה-30 לחייו, שעל ראשו הוכרז ע"י הבולשת הבריטית פרס בגובה של 1000 לירות ארץ ישראליות, סכום גבוה מאוד בימים אלו. שנים לפני-כן הכירו אותו חבריו בשם 'עזריה', ובימים אלו – 'יאיר'. רק מקורביו ידעו את שמו האמתי - אברהם שטרן, שכפי שסופר בטורים הקודמים, היה מייסדה ומפקדה הראשון של לח"י.

לילותיו של יאיר אופיינו בכתיבת מאמרים לעלונה הפנימי של המחתרת. בנוסף, כתיבת טקסטים אותם היה מקריא בשידורו לעם מתחנת השידור המחתרית, ומידי פעם פגישות שקטות עם מפקדים בכירים בקרנות הרחובות הסמוכים.

ביום שלישי, ב' בשבט, פורצים הבריטים לדירה אחרת בת"א. הם יורים למוות בשני מפקדים בכירים של לח"י ועוצרים שניים אחרים. ארבעה אלו הינם המפקדים הבכירים האחרונים של לח"י, מלבד יאיר כמובן. השאר נעצרו חודשים ספורים לפני כן. יאיר נשאר בחוץ עם כמה עשרות בחורים לא מנוסים, והטבעת סביבו מתהדקת. הוא מבין שלא נותר לו עוד זמן רב לחיות, ובשיריו מבטא הוא את האהבה לארץ ואת המוכנות למסור את נפשו למענה, את התקווה שימשיכו אחרים במלחמתו.

המשך בעמוד 4

"משורה משחרר רק המוות"

דרך להציל את חייו מוצעת ע"י גיסו נחמיה ברושי, מפקד בכיר בהגנה, המוסר כי ההגנה מוכנה להסתירו באחד הקיבוצים, בתנאי שיפסיק במלחמה. יאיר משיב בשלילה. הצעת מקלט אחרת מועברת אליו מאת ראש תנועת בית"ר בארץ, ד"ר שמשון יוניצ'מן, אך יאיר משיב בשלילה, למרות שהצעה זו יכולה להצילו ממוות ודאי - "קודם כל נברר יחסכם לשלטון הזר". כך כותב לחבריו במחתרת המעבירים לו הצעות אלו, במכתבו האחרון אליהם:

"תשובתי היא כמובן שלילית: אני לא מאלה המסגירים את עצמם מרצון בידי משטרה, או עושי רצונה ומשרתיה משמאל ומימין (גם השמאל מוכן לדאוג לשלומי אם אמסר בידו)".

יום רביעי, כה' בשבט, שעות הבוקר. את דירתו ברחוב מזרחי 8 אשר בת"א מקיפים בלשים בריטיים בפקודו של תומס וילקין, קצין בכיר במחלקה היהודית בבולשת, ועולים לדירה. לשמע הדפיקות בדלת, אשר לא בהכרח מובנות כבואה של משטרה, מסתתר יאיר בארון בגדים קטן, כנוהגו בבוא כל אדם. אך כעת אין זה ביקור רגיל. במהלך החיפוש הם מוצאים אותו. וילקין מזעיק מיד את מפקדו ג'פרי מורטון, שכובלו באזיקים. בעלת הבית, טובה סבוראי, נאזקת אף היא ומוצאת מן הבית ע"י וילקין. בנתיים, בבית, דוחף מורטון את יאיר לעבר החלון, אומר לבלש שעומד לידו: "אתה ראית שהוא ניסה לברוח", ויורה בגבו של יאיר. לאחר מכן גוררים הבלשים את גופתו בגסות לעבר מכונית שהוזמנה לשם כך מבעוד מועד. יאיר עוד חי ברגעים אלו, ואת אנחותיו השקטות שומעים המתקהלים ברחוב, אך דקות מעטות לאחר מכן נשמתו עולה מעלה מעלה, למקום טהור וקדוש שרק הרוגי מלכות שרויים בו.

הודעה על הירצחו נמסרת למשפחה. בלוויה משתתפים בני משפחתו, למעט רעייתו הנמצאת במצב רפואי מורכב, ואנשי החברא קדישא שמשלמים למניין. המשטרה מונעת כל השתתפות נוספת, ומקיימת את ההלוויה תוך שמירה על הסודיות, ובליווי אבטחה כבדה המשווה לבית הקברות מראה של קו חזית קדמי.

ימים ספורים לאחר הרצח מתחיל מצוד חסר פשרות אחר הרוצחים. הבחורים בחוץ, אף שאינם מנוסים דיים, מצליחים לפצוע קלות את מורטון וגורמים להעברתו מן הארץ. פעולת נקם אחרת המיועדת לחיסולם של כל ראשי השלטון הבריטי בארץ נכשלת, אך "לא לעולם חוסן". כשנתיים לאחר מכן יורים שני לוחמים בקצין וילקין ומחסלים אותו.

קצינים וחיילים בריטים רבים משלמים בדמם על הימצאותם בארצנו. הגפרור שמדליק יאיר, הקורא תיגר על השלטון הכובש, הקורא לסלקו ולהילחם על כך, הופך לאבוקה. אל מלחמתה של המחתרת שהקים ע"מ לגרש את הכובש הזר, מצטרף האצ"ל שנים מעטות לאחר הירצחו. שנים ספורות לאחר מכן מבינים גם בכירים ב'הגנה' שדרכו נכונה, ולאחר שמופעל עליהם לחץ רב הם מקימים חזית מאוחדת עם האצ"ל והלח"י. כאשר ה'הגנה' מפסיקה את מלחמתה בלחץ מנהיגיה המדיניים, פורש מתפקידו משה סנה, מפקדה. העם מבין את אשר מנהיגיו אינם מבינים. הוא מבין שצריך להילחם וכאשר מתחילים מנהיגיו בסזון מחודש, נאלצים להפסיקו בלחץ העם.

"משורה משחרר רק המוות"

הבריטים ששנים רבות מנסים לייצר תוכניות חלוקה שונות שישאירו להם שליטה על אזורים משמעותיים בארצנו נכנעים. הרוח אינה נופלת על אף תליות ורציחות שונות, על אף עינויים כשל מוריהם האינקוויזיטורים, על אף מאסרים והגלות עצורים לארצות נכר, ועל אף דיכוי שיעבוד והתעללות בלתי פוסקת.

"בלילות של יאוש", כתב יאיר ובאותה הנשימה הוסיף - "במקומנו יבואו אלפי אחרים"...

אמונתו בעמו, עם שרדף אותו ואת חבריו, הייתה בלתי פוסקת. אמונה ואהבה עד כדי מוכנות למות לטובתו. כל זאת תוך אמונה ברורה וחדה בבורא העולם, כפי שכתב ב"אני מאמין" הספרותי שלו:

"חוויתי היא אמונה שלמה שמלכות ישראל תבנה. ה' צבאות-אלוקי ישראל הוא שיבנה אותה".

”שאלנו את עצמנו מה היה לנו יאיר? מה היה הכוח שלטונו עלינו? מדוע הלכנו אחריו כמוקסמים?” שאלו לוחמיו, והשיבו – ”שלושה אלה היו בו :

מבט בהיר: בעיני הפלדה שלו ראה את אשר לא ראו אחרים. מבטו חדר מבעד ערפל של מושגים מקובלים מבעד למוסכים של שקרים מוסכמים. הוא ראה את העיקר: האסון טמון בשעבוד. **מחשבה עקבית.** הוא חשב עד הסוף. לא נרתע ממסקנות. אם השעבוד אסון - הגאולה היא בחירות. המשעבד הוא אויב. ובאויב חובה להילחם בכל התנאים ובכל שעה.

רצון ברזל. רצון ונכונות להגשים את המחשבה, להפוך את המחשבה למציאות. אם הכרת בחובת המלחמה - קום ועשה, ואם חומת פלדה של האויב לפניך - נפצנה.

זאת סיגלנו לעצמנו. באבוד האיש - הדרכתנו רוחו. היא שעמדה לנו".
(מתוך עתון הלח"י 'המעש' [שבט תש"ו, גליון ד])

בתהליך הגאולה המתמשך, הקשיים והמאבקים אינם פוסקים. דור דור וסיבוכיו הוא. במציאות בה זכינו לחיות, דרכי הפעולה צריכות להיות שונות, אולם גם במעשינו יכולים אנו ללמוד רבות מדמותו היחודית של יאיר, אשר מבין מאפייניו בולטים: אמונתו הגדולה אף בימי חושך קשים וארוכים בהם חי ופעל, אומץ רוחו ומסירות נפשו ללכת אל-מול הזרם למרות הקשיים הגדולים של שנהא ובדידות. כל זאת, בנוסף לדבקות מוחלטת במטרה על אף הידיעה שמעשיו יובילוהו אל מותו.

בעזרת ה' נזכה גם אנו לחיות כך, בהתמודדויות השונות המאפיינות כל שלב ושלב בחיינו, ובכל קומה וקומה של הגאולה על תהליכייה וסיבוכיה. נמשיך להתפלל ללא יאוש למרות הימים והשנים שעוברות, שנזכה לראות מהרה בביאת המשיח ובבניין בית המקדש, ונמשיך ונאמין כי כל הסיבוכים והקשיים, הפרטיים והציבוריים, הם לטובה אף אם איננו מבינים זאת.

יאלו יבולג' וואס אלז יפג' אלכ בדיקן יאנוג מיט שראכג' ברז זיינע מגורס זיס איז ע ק
וואלוס אלז זפטט ע טל כ" - יאיר...

לפני כחודש, ב' בניסן, הוקמה גבעה חדשה ליד הישוב איתמר. בשל הקרבה למקום קבורתו של יוסף הצדיק החליטו מקימי המקום לקרוא לו 'ראש יוסף'. בגבעה מתקיימים פעמיים בשבוע (כשהמצב מאפשר) שיעורי תורה, וכן פעילויות יומיומיות של פיתוח המקום. תושבים רבים באיתמר שמחו בהקמת הגבעה החדשה, וכבר עזרו לתושביה בארגון אוכל לשבת. נראה כי כוחות הגירוש שמחים הרבה פחות... מיום הקמתה סבלה הגבעה מהתנכלויות רבות, ונכון לכתיבת שורות אלו פונתה לא פחות מעשרה פעמים!! זאת בנוסף להחרמת חומרי בנייה, ולפשיטות משטרה ומג"ב שנועדו לעצור כל מי שנמצא במקום. חלק מהפשיטות התבצעו בשבתות ובשביעי-של-פסח (בניגוד לפקודת מטכ"ל, האוסרת לבצע פינויים בשבתות ומועדים). שיאם של ההתנכלויות היה בערב ראש-חודש אייר, כשהמח"ט בעצמו השתתף בפינוי הגבעה ובמעצרים של שלושה בחורים, בעיצומה של השבת!! בעקבות התנהלות זו, יצאו אנשי הגבעה לתליית מודעות מחאה וחלוקת פליירים באירוע ציבורי שקויים בבסיס בה"ד 3 הסמוך, למרות ניסיונות מצד גורמים שונים (גם מההתיישבות עצמה, בעידודה של המחלקה היהודית בשב"כ) לסכל מחאה זו. המחאה, ככל הנראה, נגעה בנקודה הנכונה. בזמן הפצת החומרים רדפו חיילים אחרי המפיצים, היכו אותם לעיני-כל, ועצרו עשרה מהם. העצורים שוחררו תוך מחאות תקשורתיות וכן מצד ביהמ"ש על עצם המעצרים, והאירוע בכללותו פורסם רבות. בתקווה כי הדבר ירסן את המח"ט ואנשיו, שיזכרו להפעיל את כוחם במקומות שיועד להם. במקביל, גם לגבעת 'עז ציון' שליד גבעת אסף מנסים כוחות המשטרה להצר בתקופה האחרונה, בעיכובים ודרכים נוספות. באחד הלילות האחרונים, מסיבות השמורות עימם, בחרו הכוחות שהגיעו לשטח הגבעה להשתמש בפצצות תאורה בעת חיפושיהם. כל זאת, בנוסף לניסיון פרובוקציה מצד הערבים בכפר הסמוך, ביום שישי לפני כשבועיים. למרות כל הקשיים תושבי המקום מוסרים כי הפעילות ממשיכה כרגיל, והם ישמחו בכל ביקור במקום.

שמחת החג בקומי אורי

כשבע-מאות מבקרים הגיעו לאירוע גדול בגבעת קומי אורי שביצהר. האירוע אורגן ע"י תושבים מיצהר, והשתתפו בארגונו המועצה האזורית שומרון וארגון אר"י ישאג. באירוע היו יצירות לילדים, מתנפחים, הופעה של הראל טל, סיורים במקום, ועוד. מבקרים רבים הביעו בזכנים את התפעלותם מהמשפחות שבחרו לגור במקום המתחדש. מארגני האירוע סיכמו בישיבה שעשו אחריו, שהאמירה שכיוונו אליה - של חשיבות פעילות הגבעות, בדגש על המודעות האידיאולוגית התורנית - הומחשה בהצלחה רבה.

על אפרו רבותינו ז"ל

"ישוב ארץ-ישראל הוא מצוה של תורה... כמו בכל מצוה כאשר יש כפייה - מצד מי שהוא, גויים או יהודים - לעבור עליה, יש חיוב נגודי של מסירות נפש..." (הרב צביהודה הכהן קוק, ארץ הצבי עמ' נ')

מערכת אתגנה
שמחה לפרסם תוכן
שנשלח למייל

בד"כ כשמדברים על מפעל ההתיישבות ביו"ש, מתרכזים בגושי ההתיישבות ובחבל בנימין, ולפעמים (לפי העניין) בגב ההר. לאזורים קטנים יותר אין הרבה מודעות.

ההתיישבות נבנתה בעיקר סביב המרכז וירושלים – גוש עציון, היישובים לאורך כביש 5 שקרובים ומחוברים למרכז, אזור בנימין שנמצא בין שניהם, וערים שונות הקרובות יחסית לירושלים. הרבה מהפרסום של ההתיישבות כולל "20 דקות מת"א/ ירושלים" וכד'.

כבר דיברנו בעבר על חשיבות העובדה שיש ביו"ש גם מקומות גדולים וגם מקומות קטנים, ועל השפעות העניין על היחס הציבורי להתיישבות. וודאי שאם אפשר לבסס מקום גם על בסיס של נוחות וקירבה זה דבר מבורך. אבל א"א להתעלם מהעובדה שהאזורים הקרובים יותר לפריפריה – כהר חברון וצפון השומרון – נזנחו יחסית. א"א להמעיט מהחשש שח"ו במהלכים שינסו לתת לערבים יותר שלטון עצמאי ביו"ש יהיה נח להתחיל ליישם זאת באזורים אלו, שהרבה פחות מוגנים ע"י יישובים יהודיים.

יש יישובים בהר חברון ובצפון השומרון (כן, לא כל צפון השומרון פונה בגירוש...), אך מועטים ומבודדים. עתיד אחיזת עמ"י בכל מרחבי יו"ש תלוי יותר בחיזוקם של מקומות אלו, ופחות בעוד כמה עשרות אלפי תושבים בגושי ההתיישבות. על פועלי הגאולה, שמגמתם אינה רווח כלכלי אלא יישוב הארץ, לתת דגש גדול דווקא על מקומות אלו, למרות הקושיים שיש בחיים בסוג של פריפריה-של-הפריפריה. ואין מזרזין אלא למזרזין...

בקרוב!

להזמנה מוקדמת
0532252166
(מלאכי)

הספר שיוסדר לכם את הסוגיה בראש

אתגנה

חודש אייר
גליון מס' 29

7